

[Elgaard.]

tions program er uden tvivl præget af samme urealistiske indstilling overfor tidens problemer som den, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har givet udtryk for.

Denne organisation sætter på sit program noget, der kaldes en konstruktiv fredspolitik, men dette vil i virkeligheden alene sige en almindelig neutralitet overfor den spænding, der ulykkeligvis i dag præger verden. Det kræver ikke nærmere påvisning, at en sådan politik alene tjener een eneste interesse, den kommunistiske, og derfor må man håbe, at en sådan politik vil få meget ringe udbredelse. Forholdet er i virkeligheden det, at både indenfor de enkelte lande og i det mellemfolkelige samarbejde er de vestlige nationers samling sket i enighed, og efterhånden som tiden går, vil den tiltage i styrke, og dette er efter vor vurdering den sikreste vej under de nuværende forhold til at betrygge vort lands fremtid. Jeg tør ikke bestride, at der indenfor denne nye organisation findes adskillige med en absolut idealistisk indstilling, men jeg vil håbe, at disse mennesker vil granske videre i alle de forhold, der vedrører den nuværende situation i verden, således at deres idealisme kan bruges til bedste for nationernes fremtid. Opfattelsen vedrørende sådanne neutrale kredse er, at de kunne øve en indsats og måske, når de nåede en vis styrke, mægle mellem øst og vest. Hvorvidt det er muligt nu eller senere, kan ingen nu sige noget som helst om, men overfor den enkle kendsgerning, at i storpolitik har kun den, der har noget at tilbyde, en mulighed for at mægle mellem de store interesser, der her står overfor hinanden, tør man vel nok sige, at den vej, som flertallet med regeringen i spidsen følger, må være den eneste virkningsfulde. Det er derfor med nogen sorg, kan jeg sige, at man må konstatere, at det radikale venstre ikke vil følge trop med os andre. Jeg mener, at de ved at følge trop ville styrke den danske politik til gavn for det danske samfund i stedet for som nu at prøve at underminere det, der skulle fremmes.

Jeg skal sluttelig anbefale at stemme imod det af det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) stillede forslag om overgang til næste punkt på dagsordenen.

Kristen Amby: Jeg skylder den højtærede udenrigsminister tak, fordi han i sit svar til mig i anledning af mit spørgsmål til ham, om man ikke kunne betragte det som en grundregel for Atlantlandenes politik, at man ikke ville søge strategiske for-

dele med risiko for fredsbrud, sagde, at han netop selv ved Ottawamødet i sin tale havde formuleret denne tanke sådan, at det deraf fremgik, at efter hans mening måtte det være grundreglen; og ikke mindre taknemlig er jeg over, at det af denne tale fremgår, at Atlantunionens lande har sammensluttet sig — det er jo sagt mange gange, men det kan ikke gentages for ofte, hverken her eller ude i befolkningen — med defensive formål alene, for ved deres sammenslutning at være i stand til at afværge krig og for, hvis den trods alle afværgeforsøg måtte komme, at være i stand til at hindre okkupation, og jeg er taknemlig for, at denne sammenslutning ikke i fredstid vil søge, som magtpolitikken gjorde det i gamle dage, at opnå strategiske fordele, hvis der derved overhovedet kan være fare for, at krigen bryder ud.

Til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har jeg nogle enkelte bemærkninger. Jeg må måske indledningsvis sige, at det ikke er med nogen glæde, at jeg polemiserer imod det ærede medlem i dette spørgsmål. Der kan være spørgsmål, om hvilke det endda kunne være forfriskende at få en debat med det radikale parti — jeg mindes, hvor mange morsomme og interessante debatter jeg har haft med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard —, men i dette spørgsmål er det ikke med glæde, fordi jeg ligesom det ærede medlem hr. Elgaard virkelig med sorg må konstatere, at dette på en gammel historisk, demokratisk tradition hvilende parti her ikke vil være med til den politik, som nu Danmark har erklæret for sin.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) mente, at mine udtalelser i går i forhold til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft var mere afdæmpede og mere kritiske overfor det forslag, vi her behandler om Grækenlands og Tyrkiets indlemmelse i Atlantunionen. Nu taler jo enhver med sit næb, og jeg skal villigt indrømme, at jeg ikke så nær kan måle mig med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i kraftig og fortøttet talekunst og udtryksmåde, jeg ville ønske, jeg kunne. (*Hans Hedtoft: Det går meget godt!*). Mange tak, ærede medlem. Men jeg forstod i går på det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, allerede da han anslog sin tale — og det fremgik også af hele dens indhold —, at han mente, det var rigtigt i sammenhæng at imødegå de indvendinger, som fremkommer så mange steder fra i landet, fortøttet gennem folk, der tilslutter sig det radikale parti eller sympatiserer med det radikale parti, indvendinger, der er fremkommet både i